

Joaquim Vidal recorda el seu pare amb una novel·la “escrita amb el cor”

Enric Mirambell elogia el retrat de la vida rural en temps de guerra

Josep Valls revela que l'autor tenia aquest llibre al cap feia anys “com una obsessió”

Joaquim Vidal, a l'esquerra, amb Fina Pairoli, germana de l'escriptor Miquel Pairoli, i els presentadors del seu llibre, Enric Mirambell i Josep Valls, ahir a la Fundació Valvi Foto: MANEL LLADÓ.

“Jo no sóc escriptor, només prenc notes de coses que m'interessen o que em passen pel cap, però puc assegurar que aquesta novel·la va néixer des de dins del cor.” Joaquim Vidal tranquil·litzava així el seu amic Josep Valls, que poc abans havia confessat que com més escriu i llegeix, més convençut està que “un llibre no té interès si no porta a dins el cor del seu autor”. A Un mosso amb ànima de capellà, la novel·la que Vidal va presentar ahir a la seu de la Fundació Valvi, era difícil esquivar la implicació personal: la història reconstrueix l'episodi verídic d'un capellà de Cassà de la Selva que, durant els tres anys de Guerra Civil, va amagar-se al mas Bou de la família Vidal a Domeny fent-se passar per un mosso de camp. L'hipotètic dietari que el sacerdot hauria anat escrivint durant

aquesta estada d'incògnit, en què per precaució només coneixen la seva veritable identitat el masover i el fill gran, serveix per reflectir com era la vida rural en temps de perill, però sobretot, va insistir Joaquim Vidal, per homenatjar el seu pare, aquell noi que al llibre pren el capellà sota la seva protecció, just l'any del seu centenari.

Aquest 2014, va recordar, és propici a les commemoracions. En va enumerar algunes, com ara el centenari de la Primera Guerra Mundial, el 75è aniversari del final de la guerra, el Tricentenari de “la pèrdua de les nostres llibertats”, i els cent anys de la constitució de la Mancomunitat, que va atribuir a “la concurrència de dos factors: la voluntat del poble i la comprensió d'un estadista com José Canalejas”. Amb intenció, va afegir que confiava que “també acabi sent l'any que ens van deixar votar”.

El cronista de la ciutat, Enric Mirambell, que va ser professor de geografia de Joaquim Vidal a l'Institut Vell, va subratllar en la seva presentació l'interès de la novel·la pel retrat de l'ambient rural de Domeny, “un oasi on el conflicte passava quasi desapercebut”, i en què es recuperen formes de vida ja oblidades, com la mateixa rutina del món de pagès, o oficis com el del carreter o el matalasser. Josep Valls, que ha assessorat Vidal en la redacció del llibre, tal com va voler posar en relleu el mateix autor, va revelar que el president de la Fundació Valvi “tenia la novel·la al cap des de feia anys, com una obsessió”, i va elogiar la concisió del relat i el fet d'haver sabut transmetre al record “el flux de la vida, perquè el realisme pur seria pura quietud”.

Al final de l'acte, Joaquim Vidal va adreçar-se a Fina Pairoli, asseguda entre el públic, per dedicar un homenatge especial al seu germà, l'escriptor Miquel Pairoli, que abans de morir, aviat farà tres anys, va redactar l'epíleg que acompanya la novel·la, “La condició de l'esperver”, en què refereix uns fets semblants viscuts pel seu avi matern.

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/748678-joaquim-vidal-recorda-el-seu-pare-amb-una-novel·la>

a-escrita-amb-el-cor.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui